

тихнхтa отъ една невидима сила. Тя едвамъ тука се отрѣзви малко и смаяна се замисли, какъ ще помогне. Тя видѣ колко мъчно бѣше това. Тя знаеше, че сега Стефчовъ е при бея, комуто прѣдлага да уловятъ Соколова; знаеше, че Соколовъ е сега у бай Мича на засѣдание. Но какъ да имъ обади за опасността? Да се затече сама до Мичови, ужъ на гости на жена му, и ней да обади работата, бѣше неудобно, неприлично, почти безумно. Въ тоя дѣждъ, тя, да иде на гости у Мичовица, когато бѣхж тѣй далечни и чужди, и мъжътъ на която бѣше скаранъ, по една сждба, съ нейния баща, бѣше нѣщо твърдѣ унижително и грозно. Послѣ, съ кои очи ще зине да каже на Мичовица, че тя, Стефчова жена, се тѣй живо интересува за сждбата на Соколова, младъ и симпатиченъ, но лекомисленъ человекъ, и е прѣзрѣла всѣко приличие и благовидность, само и само да му бжде полезна!.. При това, не щѣше ли тя неволно да компромитира мъжътъ си, да го искара прѣдатель и опозори?... Защото, и да скриеше името му, всѣки щѣше да се сѣти, че Стефчовъ издава жертвитѣ, които тя отива да спаси. Той и така щѣше да бжде забѣлѣженъ, че днесъ е билъ на конака. Боже защо е тѣй лошъ?... Всички тия мисли ѝ минахж като мълния прѣзъ умътъ. Не, грозно, грозно нѣщо, невъзможно... А дѣждътъ ставаше още по-силенъ и пороенъ и тя стоеше подъ стрѣхата, като въ обсада, безсилна, немощна и смаяна. Да можеше поне да зърне нѣкого познатъ да му каже, да го прати да обади... Но никой не минаваше по тоя часъ. Дѣждътъ надеше като изъ рѣкавъ, на чучури. Небето просто шуртѣше вода и бѣше обезлюдило всичкитѣ улици, както и широкиятъ мегданъ, при който стоеше тя. Тя испъшка съ отчаянъ видъ. Тя се видѣ колко е смѣшна и нещастна, колко е мъчно да бжде провидѣние. Тя чувствуваше колко е странно нейното положение сега, запрѣна подъ една чужда стрѣха на улицата, когато ѝ грѣбвахж двадесетина раскраща за да